

TEZA: -

WO - 160/21

ORZECZENIE

z dnia 13 stycznia 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Michał Rajski

Sędziowie: S WSD Paweł Libertowski /sprawozdawca/

S WSD Przemysław Ciszak

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Anny Kończyk

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego A. C.

obwinionego o to, że w 2016 roku działając jako pełnomocnik W. B. w sprawie o sygn. akt IV P 10/16 toczącej się przed Sądem Rejonowym swoim działaniem/zaniechaniem doprowadził do zwrotu pozwu w/w sprawie tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w związku z art. 6 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, z powodu odwołania pokrzywdzonej W. B. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 15 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt OSD16/XI/21 zaskarżającego to orzeczenie co do wymiaru kary,

orzeka:

1. uchyla Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 15 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. OSD 16/XI/21 i umarza postępowanie;
2. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 15 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. OSD16/XI/21 r. pr. A. C. uznany został winnym popełnienia deliktu dyscyplinarnego polegającego na tym, że w 2016 roku działając jako pełnomocnik W. B. w sprawie o sygn. akt IV P 10/16 toczącej się przed Sądem Rejonowym swoim działaniem/zaniechaniem doprowadził do zwrotu pozwu w/w sprawie tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w związku z art. 6 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wymierzył Obwinionemu karę nagany oraz zakaz wykonywania patronatu na okres lat dwóch i obciążył Obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 2.200,00 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniosła Pokrzywdzona, zaskarżając je co do wymiaru kary i wnosząc o jego uchylenie i surowsze ukaranie Obwinionego. Pokrzywdzona w szczególności podkreśliła swoją trudną sytuację finansową, szkodę wywołaną działaniem Obwinionego, która wyraża się w niemożności dochodzenia odszkodowania od pracodawcy na skutek zwrotu pozwu w 2016 r. oraz wskazała na naganną postawę Obwinionego, który wprowadzał Ją w błąd i nie przeprosił za zaistniałą sytuację.

Zważyć należy, iż postępowanie w niniejszej sprawie wywołane zostało skargą Pokrzywdzonej z dnia 9.01.2019 r. Początkowo po wszczęciu postępowania w sprawie, postanowieniem z dnia 4.12.2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych umorzył dochodzenie. Na skutek zaskarżenia tej czynności przez Pokrzywdzoną dnia 10.03.2020 r. Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych uchylił owo postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. W dalszej kolejności w dniu 11.01.2021 r. sporządzony został wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o ukaranie Obwinionego, a następnie w dniu 15.06.2021 r. zapadło wyżej wskazane orzeczenie Sądu I instancji.

W toku postępowania, jak wynika ze zgromadzonych dokumentów oraz zeznań Pokrzywdzonej i wyjaśnień Obwinionego, bezspornym było to, że Obwiniony jako pełnomocnik Pokrzywdzonej z końcem 2015 r. (31.12.2015 r.) złożył pozew w Jej imieniu do Sądu pracy. Następnie istotną okolicznością w sprawie był to, iż w dniu 2.04.2016 r. Obwiniony otrzymał postanowienie o częściowym zwolnieniu Pokrzywdzonej z kosztów postępowania, przy czym zwolnienie nie obejmowało kwoty 1000 zł tytułem części wpisu od pozwu. Następnie w terminie tygodnia od owej daty (tj. do 9.04.2016 r.) Obwiniony nie dokonał przedmiotowej wpłaty ani też nie poinformował Pokrzywdzonej, iż obligatoryjnie musi zrobić to w tym

terminie. Oczywistym skutkiem tego było wydanie dnia 21.04.2016 r. zarządzenia Przewodniczącego o zwrocie pozwu w owej sprawie.

Obwiniony przedstawiał w sprawie rozbudowane twierdzenia, oparte o orzeczenia sądowe o znaczeniu historycznym, z czego wywodził co do istoty sprawy, iż z chwilą doręczenia mu powołanego wyżej postanowienia w dniu 2.04.2016 r. nie aktualizował się obowiązek uiszczenia wpisu od pozwu w części, w jakiej Sąd Pracy nie zwolnił Pokrzywdzonej z kosztów postępowania. W ocenie Obwinionego należało czekać na dodatkowe wezwanie z Sądu Pracy do dokonania opłaty, którego wysłanie miało być obowiązkiem Sądu. Obwiniony powoływał się również na wniesienie przez siebie zażalenia na powyższe zarządzenie z dnia 21.04.2016 r., a także na wniesienie o wywiedzenie w sprawie skargi nadzwyczajnej.

W relacjach Obwinionego i Pokrzywdzonej przedstawiono sprzeczne informacje co do tego, jak wyglądała komunikacja Stron i kto ponosił winę za jej jakość i wynikający z niej rezultat sprawy.

Obwiniony w emocjonalnym piśmie z dnia 22.11.2021 r. skierowanym do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wskazał, iż nie otrzymał wyroku Sądu I instancji z uzasadnieniem i na pewno nie było takiej przesyłki do Niego. Wskazał, iż upatruje, że jest ofiarą spisku w tej sprawie, a także wskazał na ewentualną winę listonosza, który intencjonalnie działa przeciw Niemu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Należy w pełni podzielić ocenę prawną i faktyczną sprawy w zakresie czynności Obwinionego jako pełnomocnika Pokrzywdzonej szeroko przedstawioną i omówioną w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji, które to oceny prawne i twierdzenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjmuje za własne w tym zakresie. Koncepcje prawne przedstawione przez Obwinionego uznać należy za oczywiście niezasadne, natomiast czynności polegające na złożeniu zażalenia na zarządzenie o zwrocie pozwu i złożeniu wniosku o wywiedzenie w sprawie skargi nadzwyczajne za bezcelowe i równie niezasadne zarazem.

W zakresie pisma Obwinionego z dnia 22.11.2021 r. wskazać należy, iż nie przedstawia ono samo w sobie w ocenie Sądu jakiegokolwiek racjonalnej argumentacji przemawiającej za uznaniem, iż przesyłkę do Obwinionego doręczano nieprawidłowo. Nie jest poparte żadnym wnioskiem dowodowym, nie dołączono też do niego żadnych dokumentów. Jednocześnie jak wynika z akt postępowania (k. 222-223) orzeczenie Sądu I instancji wraz z uzasadnieniem zostało do Obwinionego skierowane na prawidłowy adres, przesyłką poleconą doręczaną przez Poczta Polska S.A. i jako niepodjęte w terminie mimo dwukrotnej awizacji zostało zwrócone do nadawcy.

Jednakże w niniejszej sprawie koniecznym stało się umorzenie postępowania i uchylenie orzeczenia Sądu I

instancji wobec upływu terminu przedawnienia karalności przedmiotowego deliktu dyscyplinarnego, który miał miejsce w kwietniu 2016 r. tj. najpóźniej z dniem 9.0.2016 r. Jakkolwiek precyzyjnie nie zostało to dookreślone we wniosku o ukaranie oraz treści orzeczenia Sądu I instancji, okoliczność ta nie budzi wątpliwości wobec udokumentowania jej w sprawie stosownymi orzeczeniami Sądu Pracy, przed którym w imieniu Pokrzywdzonej działał Obwiniony, a także pozostaje w zgodzie z informacjami podawanymi przez Strony.

Zgodnie z art. 74 [1] pkt. 1 powołanej wyżej ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Z kolei w myśl art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. nie wszczyna się postępowania karnego a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności - co Sąd na każdym etapie obowiązany jest uwzględnić z urzędu.

Jednocześnie art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych stanowi, iż nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata (rok w przypadkach dot. wolności słowa i pisma). Nadto zgodnie z ust. 2 owego przepisu w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat (trzy lata w przypadkach dot. wolności słowa i pisma).

Tym samym karalność przedmiotowego czynu ustała z dniem 9.04.2021 r. i niemożliwym jest podjęcie w zaistniałych okolicznościach innego rozstrzygnięcia. Odnotować należy przy tym, iż okoliczność ta nie została uwzględniona przez Sąd I instancji wobec wydania orzeczenia w dniu 15.06.2021 r. Mieć bowiem należy na uwadze, iż stosownie do treści wniosku o ukaranie oraz treści orzeczenia Sądu I instancji, zakres badania niniejszej sprawy dotyczyć może tylko i wyłącznie czynu Obwinionego popełnionego w 2016 r. a polegającego na doprowadzeniu do zwrotu pozwu. Gdyby ewentualnie uwzględnić, iż istotną w sprawie jest data 23.12.2016 r. tj. data wydania przez Sąd Okręgowy (sygn. akt: VI Pz 34/16) prawomocnego postanowienia w przedmiocie oddalenia zażalenia Obwinionego na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 21.04.2016 r. o zwrocie pozwu, karalność przedmiotowego czynu ustałaby z dniem 23.12.2021 r., co nie wpływa na treść zapadłego orzeczenia. Jednakże w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego koncepcja taka byłaby błędna, albowiem z punktu widzenia rozpatrywanego w tej sprawie zawinionego działania Obwinionego polegającego na tym, że swoim „działaniem/zaniechaniem doprowadził do zwrotu pozwu w/w sprawie” działania lub zaniechania Obwinionego po dniu 9.04.2016 r. nie miały już żadnego znaczenia w sprawie, w szczególności nie pogłębiały negatywnej istoty czynu tj. wywołania zwrotu pozwu, albowiem zwrot ten nastąpił nieuchronnie wyłącznie na skutek zaniechania uiszczenia należnej części wpisu najpóźniej do dnia 9.04.2021 r.

Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd nie znalazł podstaw do uniewinnienia Obwinionego, ani też do podjęcia innych ustaleń z urzędu.

Mając na względzie kwestie podniesione przez Pokrzywdzoną w wywiedzionym odwołaniu, a dotyczące poniesionej przez Nią szkody i roszczeń względem Obwinionego, jedynie ubocznie wskazać można, iż tego rodzaju roszczenia dochodzone mogą być jedynie w postępowaniu cywilnym między Stronami prowadzonym przed właściwym Sądem powszechnym. W ramach bowiem sądownictwa dyscyplinarnego żaden organ samorządu zawodowego nie ma prawnej możliwości w zakresie rozstrzygnięcia tego typu kwestii, w szczególności w zakresie nakazania Obwinionemu naprawienia szkody.

W tym stanie rzeczy, koniecznym było podjęcie zapadłego rozstrzygnięcia.